

Rugilė Kazlauskienė, Vytautas Tautkevičius

DRAGONUKO
Jonas
PUOTYKIAI

Kaip nugalėti drakonėlį

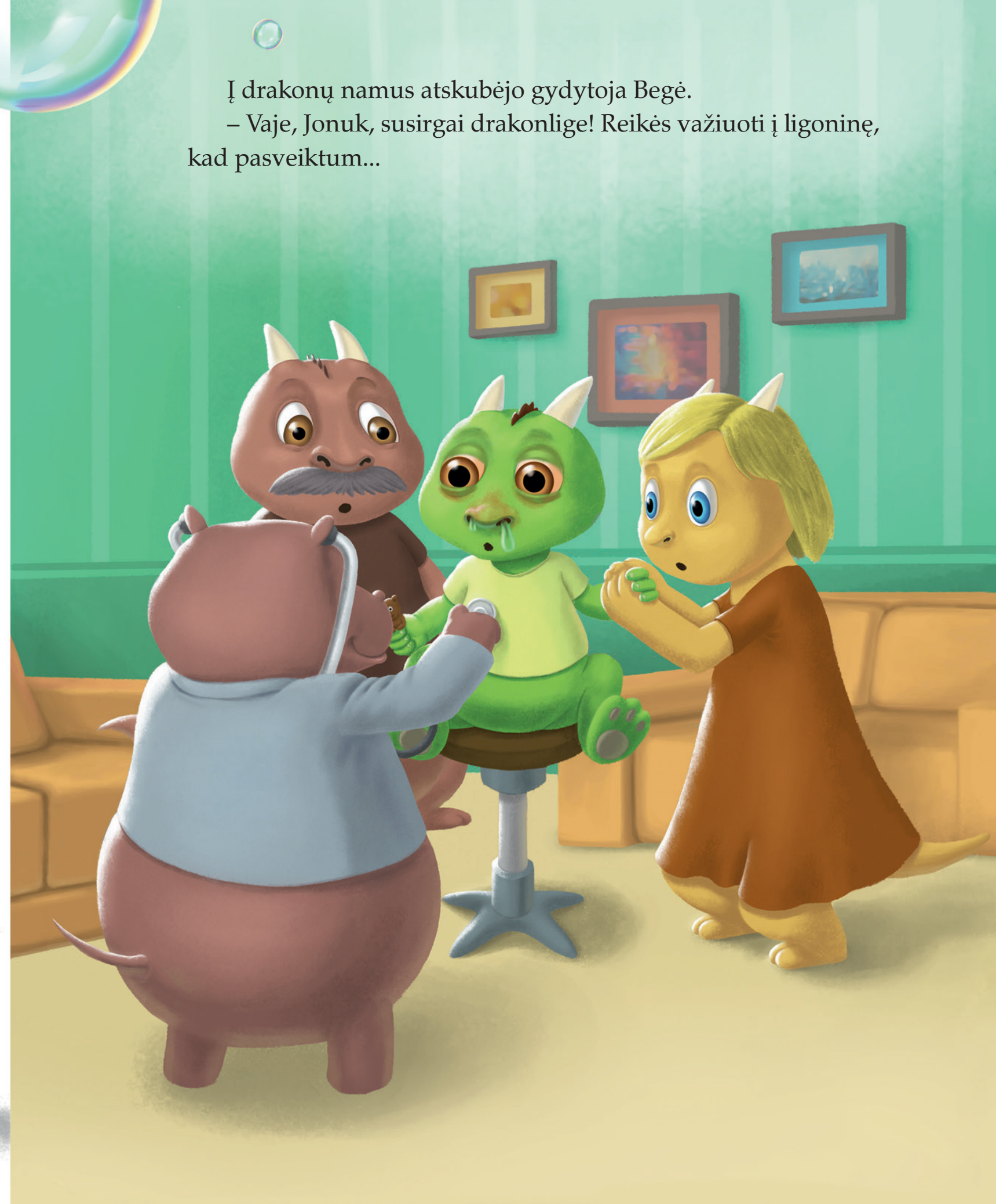
Kartą gyveno drakoniukas Jonas. Jam tebuvo šimtas metų. Pagal žmonių amžių jam metų būtų maždaug tiek, kiek dabar tau. Jonas mėgo žaisti, vartyti knygeles ir pūsti burbulus. Ohoho, kaip gerai jam tai sekėsi. Iš jo nosies kildavo tiesiog milžiniški burbulai.

Vieną rytą...
Drakoniukas vaikščiojo
nukabinęs nosį.
– Kas gi tau? – sunerimo mama
drakonė.

Jonas tik šniurkštelėjo, o vietoj
milžiniško spalvoto burbulo iš
nosies pasipylė žalios putos.

Į drakonų namus atskubėjo gydytoja Begė.
– Vaje, Jonuk, susirgai drakonlige! Reikės važiuoti į ligoninę,
kad pasveiktum...

Išgirdęs gydytojos žodžius, Jonas šmurkštelėjo po antklode.

BIJAU BIJAU BIJAU BIJAU

– Ko bijai?

– Bijau, kad ligoninė
turi dantis ir man įkąs.
Arba turi dideles pėdas ir
mane sumindys.

– Normalu bijoti to, ko dar nepažįsti. Bet kai ten nuvažiuosi ir viską
pamatysi, baimė kaipmat praeis. O kad ligoninėje jaustumėsi jaukiai,
susikrauk lagaminą. Pasiimk savo mėgstamus drabužius, daiktus ir žaislus.
Tik nepamiršk dantų šepetėlio!

Džipis negalės važiuoti
drauge. Jis turės laukti
šeimininko namuose.